

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2011. év február hó 3. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

Ítéletet:

A rablás büntettének kísérlete miatt **a vádlott** ellen indított büntető ügyben a Fővárosi Bíróság 2010. év április hó 19. napján kelt 18. B. 213/2010/9. számú ítéletét **megváltoztatja**, a vádlott büntetése fele részének letöltése után feltételes szabadságra bocsátására vonatkozó rendelkezést mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 3.000 (háromezer) Ft. bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

A Fővárosi Bíróság a 2010. év április hó 19. napján kelt 18. B. 213/2010/9. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki rablás büntettének kísérletében (Btk. 321. § (1) bekezdés és (4) bekezdés c) pontja) ezért őt 3 évi börtönbüntetésre és 5 évre a közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a vádlott a büntetése fele részének letöltése után feltételes szabadságra bocsátható. A vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztésbe beszámítani rendelte. A bűnjeljegyzék 6. tételszáma alatt kezelt zsebkést elkobozta, míg az 1-5. és 7-17. tételszámok alatt kezelt dolgok lefoglalását megszüntette, és elrendelte megsemmisítésüket, a 18-25. tételszám alatti bűnjelek lefoglalását megszüntette és azokat a vádlottnak kiadni rendelte. Kötelezte a vádlottat 40.500 Ft bűnügyi költség megfizetésére.

A kihirdetett ítéletet az ügyész tudomásul vette, a vádlott és védője az ítélet ellen a büntetés enyhítése érdekében jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF. 377/2010/1. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket nem tartotta megalapozottnak. Utalt arra, hogy az elsőfokon eljáró Fővárosi Bíróság az eljárási szabályokat megtartotta, az ügy elbírálásához szükséges bizonyítékokat beszerezte, azokat egyenként és összességükben értékelte, és ezek mérlegelése alapján megalapozott tényállást állapított meg. A vádlott beismerő vallomását a megvizsgált bizonyítékok alátámasztották, és helytállóan foglalt állást az elsőfokú bíróság a veszélyeztetett érték összegének megállapításakor is. Indokolási kötelezettségének eleget tett. Az irányadó tényállás alapján okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és cselekményét is a törvénynek megfelelően minősítette. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bűnösségi körülményeket megfelelően feltárta, de az enyhítő körülményeknek a ténylegesnél jelentősebb súlyt tulajdonított. Indítványozta a bűnösségi körülmények köréből mellőzni a vádlott nehéz anyagi helyzetére történt utalást, továbbá kérte a cselekmény kísérleti szakban történt megrekedését csekélyebb súllyal figyelembe venni. A kiszabott büntetés rendkívül méltányos, enyhítésére nem látott lehetőséget. Ugyanakkor utalt arra, hogy nincs olyan különös méltánylást érdemlő ok, amely indokoltá tenné, hogy a vádlottat a büntetés fele része kiállása után feltételes szabadságra bocsássák. Ezért e rendelkezés mellőzését indítványozta. Egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A nyilvános ülésen a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője nem vett részt, és nem vett részt azon a vádlott sem, távolmaradása azonban az eljárás lefolytatását nem akadályozta.

A vádlott védője a nyilvános ülésen tartott perbeszédében az enyhítés érdekében bejelentett fellebbezést fenntartotta. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást és jogi minősítést nem vitatta. Utalt ugyanakkor arra, hogy védence szándéka mindössze a pénztárban lévő összeg - mintegy 600.000- 1 millió Ft körüli összeg - megszerzésére irányult. Védencét a kilátástalan anyagi helyzet motiválta a meggondolatlan cselekménye elkövetésére, arra egyáltalán nem készült, az elkövetést ténybelileg beismerte, a tényállás feltárásában közreműködött. Az elsőfokú ítélet is rögzítette, hogy megbánó magatartást tanúsított. A büntetőeljárás során rádöbrent arra, hogy nagy hibát követett el, rossz megoldást választott az anyagi helyzete rendezésére. Indítványozta a büntetés enyhítését. Meglévő háza és lízingelt gépkocsijának fenntartása ténylegesen anyagi teherrel járt.

A védelmi fellebbezésre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a Be. 348. § (1) bekezdésében foglaltak alapján az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást teljes terjedelmében felülbírált. Ennek során megállapította, hogy a Fővárosi Bíróság az eljárási szabályokat megtartotta, a vádlott kihallgatására a törvényes jogaira és kötelezettségeire történt figyelmeztetés után került sor, észrevételezési joga maradéktalanul biztosítva volt, a tanúk figyelmeztetése az eljárási szabályoknak megfelelő volt, a vádlott védekezése és a tanúk vallomása

közötti ellentmondásokat szembesítés útján kísérelte meg feloldani. A szükséges okiratok felolvasással történő ismertetése is megtörtént. A vádlottnak a védekezéshez való joga maradéktalanul érvényesült.

A bíróság az ügy elbírálásához szükséges bizonyítékokat beszerezte, feltárta, azokat egyenként és összességükben, egymással egybevetve értékelte, és mérlegelési jogkörében eljárva állapította meg a tényállást. Indokolási kötelezettségének is eleget tett. A logika szabályainak figyelembe vételével helytállóan értékelte azt aényt is, hogy a vádlott milyen értékhez kívánt jutni a bűncselekmény útján. Ezzel kapcsolatban az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének megfelelően eleget téve okszerűen jutott arra a következtetésre, hogy a veszélyeztetett érték a rablási kísérlet idején a bankfiókban volt összes fizetőeszköz értéke tehát 19.137.219 Ft volt.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítélete III. részében értékelte a rendelkezésére álló bizonyítékokat és a vádlott beismerő vallomása mellett részletesen foglalkozott tanú1 és tanú2 vallomásával, figyelembe vette a bűncselekmény elkövetése után foganatosított pénztárazás (rovancs) jegyzőkönyvben foglaltakat és ezek alapján állapította meg a történeti tényállást. A bizonyítékok értékelésével kapcsolatosan kifejtetteket az ítéltábla is maradéktalanul osztotta.

A fentiek figyelembevételé alapján a Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokon eljáró Fővárosi Bíróság által rögzített ítéleti tényállás minden tekintetben megalapozott, az mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt elfogadta felülbírálata alapjául.

Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és a cselekményét is a törvénynek megfelelően minősítette, amikor megállapította, hogy a vádlott - figyelemmel a Btk. 137. § 4/b. pontjában írtakra is - a Btk. 321. § (1) bekezdésébe ütköző de (4) bekezdés c) pontja szerint minősülő rablás büntettének a Btk. 16. §-a szerinti kísérletét valósította meg. A bíróság a cselekmény jogi minősítésével kapcsolatos álláspontját ítélete IV. fejezetében indokolta, amellyel az ítéltábla is egyetértett azzal a helyesbítéssel, hogy a 4. oldal 1. bekezdésében a törvényhely pontos megjelölése a Btk. 321. § (1) bekezdés és (4) bekezdés c) pont II. fordulat.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabásánál irányadó bűnösségi körülményeket felsorolva tévedett, amikor a vádlott javára enyhítő körülményként értékelte, hogy a bűncselekményét nehéz anyagi helyzete miatt követte el. A vádlott ugyanis megfelelő vagyonnal rendelkezik, így a nehéz anyagi helyzete enyhítő körülményként figyelembe nem vehető, ugyanakkor erkölcsileg sem fogadható el a nehéz anyagi helyzetre hivatkozás bűncselekmény elkövetésének motívumaként. Ugyancsak rendkívül csekély súllyal vehető figyelembe a cselekmény kísérleti szakban maradása, ugyanis a tervét a vádlott kitartóan igyekezett megvalósítani, abban csak úgy tudták megakadályozni, hogy a biztonsági őr mellett az egyik banki

alkalmazott tanú² is részt vett a vádlott lefogásában, aki még ekkor is fenyegetőzött és igyekezett a kést az egyik kezéből a másikba átvenni, hogy magatartását folytathassa. Csak a biztonsági őr határozott fellépése akadályozta meg a további cselekvőségben. Erre tekintettel a megbánást mutató magatartása is csak csekélyebb súllyal nyerhet értékelést. Ugyanakkor a vádlott terhére további súlyosító körülményként kell értékelni, hogy cselekményét a közbiztonságra különösen veszélyes eszközzel - egy 10,5 cm-es pengenhosszúságú vadászkéssel - követte el.

Az ekként helyesbített, illetve kiegészített bűnösségi körülmények mellett nem látott lehetőséget a Fővárosi Ítéltábla a büntetés enyhítésére irányuló védői indítvány elfogadására. Megállapítható volt ugyanis, hogy az elsőfokon eljáró Fővárosi Bíróság az eset összes körülményeire figyelemmel az első ízben bűncselekményt megvalósító vádlott esetében lehetőséget látott a Btk. 87. § (2) bekezdés b) pontjában írt enyhítő rendelkezés alkalmazására, de emellett az enyhítő körülményeknek túlzottan nagy jelentőséget tulajdonítva további enyhítő rendelkezéseket is alkalmazott a vádlott javára, így alkalmazhatónak látta a Btk. 45. § (2) bekezdését, és egyel enyhébb végrehajtási fokozatot jelölt ki a szabadságvesztés büntetés végrehajtására, illetve a Btk. 47. § (3) bekezdésében írt rendelkezést alkalmazva úgy rendelkezett, hogy a vádlott büntetése fele részének kiállása után feltételes szabadságra bocsátható.

A Fővárosi Ítéltábla - egyetértve a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség írásbeli indítványában foglaltakkal - úgy ítélte meg, hogy sem a Btk. 45. § (2) bekezdése, sem pedig a Btk. 47. § (3) bekezdése alkalmazásának feltételei nem állnak fenn. Sem a vádlott személyisége, sem a bűncselekmény indítéka nem szolgáltathat megfelelő okot a szabadságvesztés enyhébb fokozatának a megállapítására, ennek mellőzésére vonatkozó rendelkezés azonban a súlyosítási tilalomba ütközne, ezért az ítéltáblának nem állt módjában e rendelkezés megváltoztatása.

A védelmi fellebbezés ugyanakkor lehetőséget teremtett a Btk. 47. § (3) bekezdésén alapuló további indokolatlan kedvezmény korrekciójára, e tekintetben az ítéltábla megállapította, hogy nincs olyan különös méltánylást érdemlő ok, amely indokoltá tenné, hogy a jelentős tárgyi súlyú vagyon elleni bűncselekmény kísérletét megvalósító vádlottat a büntetése fele részének kiállása után feltételes szabadságra bocsássák. Erre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a BH. 2005/130. számú eseti döntésben foglaltak szem előtt tartásával az elsőfokú ítéletet megváltoztatta és az ítéletnek a büntetés fele részének letöltése utáni feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezését mellőzte.

Az ítéltábla az elsőfokú ítéletnek a feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezését a fenti indokok alapján a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg az ítélet egyéb rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban a kirendelt védő eljárásával kapcsolatban 3.000 Ft bünygyi költség merült fel, amelynek megfizetésére a Be. 338. § (1) bekezdése alapján az ítéltőábla a vádlottat kötelezte.

A Be. 386. § (1) bekezdése alapján az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Budapest, 2011. év február hó 3. napján

Dr. Lassó Gábor sk..	Hildenbrand Róbert sk.	Dr. Révész Tamásné sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

A Fővárosi Bíróság 18. B. 213/2010/9. számú ítélete a Fővárosi Ítéltőábla 2011. év február hó 3. napján kelt 2. Bf. 161/2010/4. számú ítéletében írt változtatással jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2011. év február hó 3. napján

. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelélül:
Udud Sándorné
bírósági ügyintéző